

D'esquerra a dreta : Pilar Pérez-Peix, Eugeni D'Ors i Teresa Peix, la sogra, a Argentona el 1922. Arxiu Universitat de Navarra

de Olivar, de Maristany y otras muchas cuyos nombres no recuerdo en este instante." Algú de la distingida colònia, sobre el llistat de distingides assistents li devia picar les crestes perquè al cap de quinze dies, és a dir, el 16 de setembre, va publicar una altra notícia a *La Vanguardia*, en què havia de afegir noms a la llista després de demanar disculpes per l'oblit: "*Ya en mi anterior cité varios nombres de las principales famílias que se distinguieron en las veladas; pero fuerza me es confesar que una de las amables tertulianas que más contribuyeron fue la señora doña María de Freire de Plans, la señorita Colomer con sus hermanos Federico y Luis, y las de Feliu, profesor de esta Universidad.*

La primera es una verdadera profesora de piano; y, sin ánimo de herir ninguna susceptibilidad, es preciso consigne que fue la que tomó parte en todas las reuniones acompañando a las cantatices, quienes agradecidas a su amabilidad, regalaronle una preciosa caja de dulces en forma de cesta con flores artificiales, resultando un trabajo primoroso y exquisito.

No podían aquellas amables señoritas olvidar a los dueños de la casa donde tenían lugar las veladas: y así, a la señora de Tafanell obsequiaronla con una elegante flor con dedicatoria, y a su esposo con una bandeja plateada y una batuta." Tot i que en la crónica anterior deia: *"…al señor Tafanell le fue regalada una flor cuyos capullos se abrían por medio de un resorte y en ellos aparecía un escudo de plata con una bonita dedicatoria."*

Tot un retrat d'època en una Argentona encara pagesa i que convivia amb un apèndix de senyors de Barcelona que vivien en una mena de bombolla social, cultural i lingüística.

BIOGRAFIA

el senyor Eugeni d'Ors

RAFEL BIGORRA I RIUS

Com a conseqüència de la guerra, l'estiu de 1943 estiuejava a Vilanova i la Geltrú. Recordo amb exactitud que era l'any esmentat perquè llegint un diari en el tren que em portava a Barcelona, donava la notícia de la caiguda de Mussolini.

Tot anant i venint per la platja, em vaig assabentar que en l'ermita de Sant Cristòfol, hi vivia el famós Eugeni d'Ors i Rovira, voltat d'una mena de cort i que gairebé rebia tractament idolàtric. Potser devia començar a posar les primeres pedres de l'Acadèmia del Far de Sant Cristòfol.

A grans trets considero la trajectòria de Xènius. Va ser collaborador de Prat de la Riba, l'autor de les seguides glosses que cada dia publicava a *La Veu de Catalunya*, es va enemistar amb en Puig i Cadafalch, se'n va anar a Madrid i va passar a publicar en castellà les glosses en *El Debate* i altres periòdics madrilenys. Després vingué l'ingrés a la Falange, vestit amb l'uniforme, vetllà les armes a l'església de Sant Agustí, passant vigília en el temple i meditant sobre l'Esperit Sant: "Acabada la misa el neofito se hinca de rodillas ante el celebrante y le propina el espaldarazo habitual con la espada de acero toledano".

Recordem a Mariano José de Larra que pels volts de 1830 va escriure que "escribir en España es morir". També el títol d'un llibre de Màrius Verdaguer, *El intelectual y su carcoma*. I és que l'escriptor com tot mortal ha de viure. L'escriptor, a més a més de passar gana, a vegades se l'ha empaitat. A en Planas, director del *Be Negre*, l'assassinaren. En Pla va haver de fugir com tants d'altres. I quan retornaren els trobem col·laborant a *Destino*, molts que abans havien publicat a *La Veu de Catalunya* i *El Matí*.

Joan Fuster, asagista, diu que els que havien intentat guanyar-se el magre salari de la tinta, havien de resignar-se a les opcions del mercat de treball. Joan Maragall, Gaziel, Josep Carner, Nicolau d'Olwer, Josep Pla, Manuel Brunet, Terenci Moix..., escrigueren en castellà i no feren els escarafalls d'Eugeni d'Ors.